

— Bună, sunt Amelie. Îi strânse laba lui Fred. Am venit din viitor, adică după milioane de poimâine. Sunt încântată să te cunosc.

— Eu sunt Fred și sunt de aici. Dar nu sunt deloc sigur că vreau să te cunosc, replică Fred privind-o pieziș. Amelie se făcu roșie ca sfecla.

— Ah, cred că ești foarte nepoliticos!

— Păi crezi ce poștești, răspunse Fred. Trebuie să mă duc la baltă – ca să mă joc cu cei mici și să-i supraveghez. Cu aceste cuvinte, el îi întoarse spatele și plecă. Amelie se simțea cuprinsă de disperare, lăsată singură în sălbăticie.

— Hei, Fred! alergă ea în urma lui. De-a ce vă jucați? Pot să mă joc și eu cu voi?

Fred avea sentimentul că fata asta i-ar putea aduce multe neazuri. Așa că se hotărî să o sperie și începu să enumere doar jocurile foarte periculoase:

— Aruncarea șarpelui, trambulina crocodililor și cățărutul pe stegozauri...

Spre uimirea lui, Amelie exclamă:

— Sună grozav! Vin și eu cu voi.

Acum Fred se simțea cuprins de disperare.

Dar își adună tot curajul și se distrară de minune ore în șir.

Însă deodată, Amelie dispăru.

Fred rămase mut de uimire. Imagini ale unor locuri ciudate străluceau peste tot.

Dintr-o dată, ca într-o vrajă, T-Rex începu să se micșoreze.

Dinozaura uriașă ajunsese de mărimea unui cățeluș, dar Fred și Amelie nu observară asta. Credeau că el căzuse de mult.

În cele din urmă, Cometa începu să coboare spre pământ.

Amelie arătă spre un oraș cu zgârie-nori impresionanți.

— Bine ai venit în timpul meu, Fred. Acolo locuiește bunica, la Muzeul de Istorie Naturală, în față. Nu-i așa că arată magnific?

— Magnific? Groaznic, vrei să spui! o repezi Fred. Ce sunt blocurile acelea urâte de pe vulcanul meu? Cine a făcut asta? O să-i spun eu câteva. Și pădurea a dispărut și ea. N-o să mai avem ce mânca și vom muri de foame.

Amelie îl privi dezaprobat, apoi strigă.

— Ahh, ține-te bine! ATERIZĂĂĂĂM!

Hușșș! Pătrunseră printr-o trapă din acoperiș. Iată laboratorul bunicii! Ah! Apă! Pleosc! Aterizară direct în acvariul bunicii.